

DE GEEST

8 januari 1954

Goedenavond vrienden.

De feestdagen zijn weer voorbij, en daar wij juist aan een aan St. Nicolaas-, Kerst- en Nieuwjaars ziekte lijdende mensheid, niet direct wilden voorzetten een zwaarder programma, heeft u de laatste tijd van ons nogal wat gemakkelijke onderwerpen gekregen. Wij hebben met u zo heel gezellig gesproken over de toekomst en we hebben zo gesproken over alles wat ermee vast kan zitten, wat eraan vastzit. Nu ja, dat is op het ogenblik eerlijk gezegd voorbij. Wat dat betreft zou ik u toe willen roepen: scherp uw vernuft, zet uw hersens weer op volle activiteit, want we streven uiteindelijk niet alleen een gezellige avond, maar ook een geestelijke vooruitgang na. Wanneer wij met uw omstandigheden rekening houden, dan mogen we toch ook hopen dat u met onze wensen ook enigszins rekening wilt houden. En daarom verwacht ik van u dat u vanavond allemaal, wetende dat wij zijn noch onfeilbaar noch alwetend, zelf kritisch denkend onze argumenten en betogen zult volgen en daaruit uw eigen conclusie zult trekken, en meer nog: dat u zult trachten de eenmaal bereikte conclusie niet alleen als theorie in uw weten te laten wonen, maar in uw daden op aarde tot uiting te laten komen. Dan heb ik daarmee dus een inleiding gehouden.

Zo, nu zullen we eerst eens eventjes overgaan tot zaken. U weet allemaal dat, hoe belangrijk de ontwikkelingen in de toekomst ook mogen zijn voor u, het enige waar het werkelijk op aan komt is de ontwikkeling van de geest. En daarom ben ik van plan om de eerstkomende drie avonden persoonlijk, daarna misschien door anderen, juist weer te gaan spreken over "de geest". Dat is uiteraard een onderwerp dat ietwat filosofisch klinkt, maar het neemt niet weg dat het zeer belangrijk is, vooral omdat u daardoor in staat zult zijn uw eigen houding, niet alleen tegenover de komende gebeurtenissen, maar ook ten opzichte van een toekomstige, geestelijke ontwikkeling, reeds nu te bepalen.

De menselijke geest is lang geknecht geweest in haar bewijsvoering. Het mentale denken werd door omstandigheden, bijgelovigheden en vooroordelen, zozeer geknecht, dat praktisch niet gesproken kon worden van een werkelijk vrij denken buiten enkele zeer kleine esoterische groeperingen. Die tijden zijn veranderd, de wetenschap streeft op het ogenblik reeds naar het bewijs van esoterisch reeds lang erkende waarden. Het denken van de mensen is zoveel ruimer en zoveel wijder geworden, dat de gedachten die eerst aarzelden tussen het verblijf in eigen dorp en buurtschap en het denken over de grote stad, op het ogenblik een hele wereld omvamen. De gedachten van de mens en zijn stoffelijk weten zijn zodanig dat zij, juist gebruikt, een geestelijke ontwikkeling kunnen betekenen zoals in geen eeuwen voor deze mogelijk was. In deze glorierijke eeuw van bewustwording staat u zelf, en u staat daarin, over het algemeen althans, als een onverdraagzaam mens.

Wij zijn hier de Orde der Verdraagzamen, zeker, maar de wereld heeft (u) zoveel gestoten, de wereld heeft zo vaak u beschaamd in uw vertrouwen, dat deze wereld een verweer van u heeft gevraagd. U voelt zich niet meer thuis, u denkt dat het het verstandigste is om naar alle kanten uw afweerwapens naar voren te brengen en spant daarvoor een groot gedeelte van uw geesteskracht in naast uw gehele stoffelijke kracht. U zult echter, hoe verder dit proces op de wereld doorgang vindt, ontdekken dat juist deze houding de houding is die noodgedwongen leidt tot ondergang. Ik wil u niet spreken over onderwerping e.d. dat is dwaasheid, maar ik wil u wel spreken over de verdraagzaamheid als leidende kracht voor de geestelijke bewustwording.

Verdraagzaamheid betekent een poging tot begrijpen, dat betekent een eerlijk beide kanten van de medaille zien, verdraagzaam zijn betekent niet strijdloos zijn, maar dat betekent alleen strijden voor belangen die werkelijk erkend zijn en niet fictief of ideologisch en op het ogenblik onbereikbaar. Uw geest in deze strijdende wereld wordt geconfronteerd met vele en zeer verschillende stromingen. Zij moet, of zij wil of niet, langzaam maar zeker een deel van haar eigen vaardigheid in het lichaam ontplooien, u moet intuïtief kunnen handelen, u moet overlegd reageren voordat uw mentaal denken in staat is geweest om de juiste houding te

bepalen, u moet in staat zijn in uw wereld om de dingen aan te voelen, om tussen de regels door te lezen, u moet leren om de geest van de dingen te benaderen, daar zo vaak de stoffelijke uiting en voorstelling van de dingen foutief en waanzinnig is.

Een wereld die gecamoufleerd is in duizenden kleuren, kan u lichamelijk en stoffelijk niet bevredigen, kan u geestelijk geen nieuwe waarden meer bieden. Wanneer u leven wilt dan zult u intuïtief moeten handelen en denken. Dit betekent dat aan de geest en de krachten van de geest in uw tijd, zoals eens lang geleden, een steeds grotere betekenis wordt toegemeten.

Wat vroeger misschien rituele magie is geweest, dat noemt u Freudiaanse psychologie of iets dergelijks, u geeft er een naam aan, aan een theorie. Dat doet niet ter zake, u erkent werkingen diep onder de oppervlakte van uw eigen wezen, u leert uzelf te beschouwen, u leert te erkennen dat in u een wereld vol raadselen besloten is.

En nu moeten we eventjes proberen om een paar dingen vast te stellen. Woorden alleen zijn niet voldoende om u te overtuigen op de wijze waarop ik dit graag zou doen, van de noodzaak van juist deze onzelfzuchtige naastenliefde, deze wegcijfering van het eigen "ik" en deze afstand van alle hovaardij en trots, die noodzakelijk is. Allereerst: u leeft in een wereld van steeds wisselende spanningen. Ik weet niet of u zich realiseert dat uiteindelijk uw veel genoemde en bevroegde aardstralen niets anders zijn dan stralingspotentialen van de wereld zelf. Zij beïnvloeden uw stoffelijk wezen, zij beïnvloeden uw reacties en reflexen. Ik weet niet of u er zich van bewust bent dat de astrologie niet rekent met vreemde en ongekende machten, maar met zuiver optredende stralingen, met spanningsverhoudingen die, bestaande binnen het zonnestelsel, sterk betekenisvol zijn voor uw eigen reageren op stoffelijk gebied.

Maar indien u dit weet en u dit realiseert, dan kunnen we verder praten. U leeft - dat gaat uit de aangehaalde voorbeelden wel zeer duidelijk als een lichtend iets op, als een soort zon van besef - dat uw wereld met zijn zuiver stoffelijke reacties, de speelbal is van vele ternauwernood of niet gekende machten, dat een misbruik van de geestelijke krachten, zeer zeker een bevordering van de ondergang betekent juist van het stoffelijke. Misschien heeft u gehoord van de voortschrijdende paralyse die vooral de dwarsgestreepte spierweefsels aantast, een ziekte die niet zo lang in deze mate optreedt, maar die op het ogenblik haar slachtoffers reeds bij honderdduizenden telt, zonder dat men in staat is een redelijk verweer daartegen te vinden. Psychische invloeden die genetisch voortgeplant het menselijk lichaam predestineren voor een ongeschiktheid tot daden stellen. Het zijn allemaal van die kleine dingen, u leest ze misschien als een klein berichtje in de krant, als een interessant artikeltje in een tijdschrift en u heeft er waarschijnlijk nog niet eens over gehoord dat er op het ogenblik een aantal nieuwe ziekten ontstaan is, exotische ziekten plotseling verbreiding vinden, waar eigenlijk geen woord voor te vinden is. En u heeft zich misschien ook nog niet afgevraagd wat die opmars van de insecten betekent. Sprinkhanen die plotseling tot grote plagen worden, plagen zoals men ze voorstelt die eens in Egypte zijn neergestreken, in de tijd van Mozes, u heeft waarschijnlijk nog niet gehoord over het plotseling en onverwacht oprukken van allerhande soorten vliegen, de bananenvlieg, de huisvlieg, ze vermeerderen zich, ze worden immuun tegen de verweermiddelen en giften van de mensen.

Er is een evenwicht verbroken. Maar is dit evenwicht dat verbroken is, alleen maar stoffelijk? Daarop moet ik "nee" antwoorden. De noodzaak voor verdraagzaamheid en naastenliefde vloeit juist voort uit het volgende: een wereld, die in voortdurend geestelijke conflicten, haar eigen uitstraling, haar eigen geestelijke kracht, die tevens is haar voortbestaan en zelfbehoud, vernietigt, zal juist door haar eigen uitstraling in deze conflicten andere, meestal parasitaire organismen kweken, aanmoedigen in hun groei. Het voortdurend zichzelf verteren in vragen van eigenbelang, in een voortdurende verbittering denken tegenover de wereld, dat betekent niets anders dan uw eigen zenuwkracht uitputten opdat uw lichaam een wrak wordt en uw geest een bron van bitterheid is geworden, terwijl u voor de wereld slechts betekent een blok aan het been, een slechte invloed. En u zult natuurlijk zeggen: ja, maar dat is zo belangrijk niet. In onze geestelijke vooruitgang hebben we uiteindelijk toch te maken - zo denkt u tenminste - met de theorieën, en wanneer we iets weten van de sferen, wanneer we onze geest los kunnen maken, dan zijn we er. Fout gedacht! Als het zo gemakkelijk was, dat men alleen door de geest los te maken kon ontvlieden aan uw wereld, dan zou die wereld geen reden van bestaan hebben, dan zou uw hele zijn op het ogenblik een paskwil (smaadschrift; Red.) en niets anders betekenen. Het bestaan in deze wereld heeft een doel, het doel de geest te leren de noodzakelijkheid van coördinatie van alle krachten die in gelijke richting zich

bewegen. De noodzakelijkheid van een coöperatief samengaan, niet zozeer op stoffelijk gebied, dat vindt zich vanzelf wanneer de geest samenwerkt, belangeloos. Wanneer de geest deze lessen kan leren dan zal zij, ook al gedwongen door de omstandigheden, terwijl haar geestelijke vermogens steeds scherper worden, haar aftastings- en aanvoelingsvermogen voor de medemens groeit, telepathische, spontane telepathische verschijnselen meer en meer optreden, begaafdheid daarvoor steeds groter wordt, langzaam maar zeker muteren in een ander menselijk ras, een menselijk ras dat niet meer geestelijk blind en doof is, een menselijk ras dat de medemens begrijpt en niet slechts beoordeelt, zoals in uw dagen.

En u op uw wereld zult mede bestemmen of dit kan of niet, of de mensheid in een wanhopige poging tot zelfbehoud over zal gaan tot zelfvernietiging of dat hij zal leren iets van zichzelf prijs te geven. De geest moet samengaan met anderen. Een ieder, die in zelfzucht zich verterend, zich afsluit van de wereld, zal in onze sfeer moeten ervaren dat hij rond zich een zware muur heeft opgebouwd, een muur die niet zondermeer te doorbreken is, een muur die levensadem en licht wegneemt en overlaat een benauwenis, een angstdroom, een waan.

Alle egoïsme is uit den boze, zeker alle geestelijk egoïsme. Stoffelijk egoïsme is, tot op zekere mate, te vergoelijken. Uiteindelijk, we hebben hier te maken met het dier, het dier-mens dat alleen door zijn geestelijke capaciteiten en de vermogens van zijn denken en herinneringsvermogen, te danken heeft dat hij wat meer is dan de hem omringende dieren. En in elk dier zitten bepaalde instincten ingeschapen die de stofmens ook heeft.

Maar hoe gaat het met u? Bent u bereid om uw geestelijke kracht met anderen te delen, bent u bereid om niet u steeds weer vast te klampen aan het Hogere, daarbij het lagere verwijtend dat het u hindert? Kijk, dat is een eerste schrede op het pad. Het betekent helemaal niet dat u nu plotseling alle duiveltjes, demonen en natuurgeesten op de schouder moet kloppen en zeggen: kom maar, ik ben beter dan jullie en ik zal jullie wel dragen. Maar dat betekent wel dat iemand, onverschillig uit welke geestelijke sfeer, of hij leeft in de stof of elders, uw hulp inroept, dat u verplicht bent deze te geven. Het betekent dat u werkelijk Christelijk moet leren denken.

Vindt u het vreemd dat ik de term "Christelijk" gebruik? Ja, uiteindelijk het is geen wijdingsdienst, we hoeven hier niet te smijten met Bijbelteksten, dat weet ik wel. Maar per slot van rekening is de wereld een Christelijke, nietwaar? U gelooft toch in het Christendom? U gelooft toch dat uw Westerse structuur en uw Westerse wereld een doel heeft? Dat de idealen die Jezus verkondigd heeft tijdens Zijn leven op aarde, niet alleen maar vage leuzen van een heethoofd zijn? Welaan, de weg die Hij gepredikt heeft is een zeer belangrijke, het is de esoterische Weg van het Midden, niet oordelend, slechts zichzelf verbeterend, en schenkend aan anderen kracht, zover als deze anderen het mogelijk maken, door het leven gaand, geestelijk bewust zijnde, dit geestelijk bewustzijn te maken tot een stoffelijk waarneembaar feit. Dat heeft Jezus aan zijn discipelen geleerd. Dat is vandaag de dag nog de weg. Wanneer uw gedachtekracht uitstralend, vriendschappelijk en goed is, wanneer zij zich niet stoot aan datgene wat men u per ongeluk aandoet, wanneer ze zich niet ergert aan de andere opvattingen van een medemens, dan zijn we een heel eind verder.

De fanaticus kan niemand, behalve zijn soortgenoot en broeder begrijpen. De eerlijke strever naar het goede vindt overal zijn vrienden, die kan krachten delen. Een vijandige geestelijke stroming zeggende: "wat jij daar brengt is onzin zonder meer", betekent niet anders dan een vernietiging van eigen kracht en de daadkracht van een ander. Een bevestigende kracht die zegt: "er is iets goeds in wat je wilt, maar ik weet een betere weg" het laat ruimte voor verschil in opvatting en een samen streven naar die punten die werkelijk door beiden van onmiddellijk belang worden geacht. Geen koehandel, niet zoiets van: denk jij humanistisch, nu ja, goed, ik denk Christelijk, laten we samen proberen om de wereld zover op poten te stellen, dan zullen we het samen wel uitvechten. Nee, een elkaar respecteren. Niet een: "jullie profeet is een leugenaar, of jullie zijn afgodendienaars", daar hebben we niets aan. Ook niet: jullie socialisten vernietigen zoveel, of jullie kapitalisten zijn zulke egoïsten.

Die termen die hebben een tijdlang dienst gedaan, misschien om strijdvaardigheid te brengen en wat bewustzijn, maar de tijd is voorbij dat dergelijke denkwijzen vooral - ik spreek hier niet over woorden - inderdaad nog iets konden betekenen voor de bewustwording van de wereld en de geest. Het is nu de tijd dat allen samen moeten werken. En dan bedoel ik niet samenwerken om zich tegen een andere groep af te zetten of te verdedigen, maar ik bedoel samenwerken om voor een ieder een handhaving van geestelijke en menselijke waarde

mogelijk te maken, om een ieder, door de goede wil die van u uitgaat, mee te slepen in de richting van het goede, van het bewuste leven. In uw geest - heb ik reeds aangestipt - worden verschillende vermogens wakker in deze tijd, men noemt dit nu nog toeval of soms hallucinatie. Maar het zal niet zo lang zijn of het gaat meer betekenen. Het is geen toeval dat Pieterse u opbelt terwijl u aan hem gedacht heeft, het is geen toeval dat Jansen juist bij u op bezoek komt terwijl u vervuld bent van gedachten over hem, het is geen toeval dat een ander de woorden spreekt die u wilde spreken. Hier is de geest sneller geweest dan uw stoffelijk bewustzijn, hier zijn feiten vastgesteld vóór u ze voor uzelf kon realiseren.

Het is geen toeval dat in deze tijd zoveel genezers optreden waaronder toch zoveel eerlijke, goede, die grote resultaten kunnen boeken. Het is geen toeval dat de onbevredigde mensheid tracht om te vinden een waarheid die, dogmatisch of niet, de houvast geeft door het leven te gaan. Het is geen wonder dat uw wereld vaak haar moraal opzij schopt en zoekt naar een andere, meer aanvaardbare morele waarde. Al deze dingen worden geboren uit de nood van uw tijd die voor alles is - ook al realiseert u zich dat misschien slechts half - een geestelijke nood. U voelt reeds aan de veranderingen die komen gaan. In uw leven spelen voortdurend geestelijke factoren een grote rol. De geest wordt gewekt, ze is nog niet ontwaakt. En daarom, mijn vrienden, moet u op uw wereld goed beseffen dat de geest belangrijk is, dat het ethisch-esoterisch denken een noodzakelijkheid is voor de geest, maar slechts waarde krijgt indien het bevestigd wordt door de levensdaden die u stelt.

Er is geen tijd meer voor halfheid. Wanneer uw wereld halfslachtig blijft, dan zal hij binnenkort geen woning meer kunnen bieden voor de bewustzijn zoekende geest en als een gloeiende sintel door het Al dolen en afkoelen. Er is nu tijd alleen nog maar voor mensen die heel zijn, voor mensen die werkelijk bereid zijn om hun geestelijk bewustzijn en hun stoffelijk zijn tot hechte eenheid aaneen te smeden voor de tijd dat het hun vergund is op aarde te zijn en te werken. Geesten die vrij zijn, geesten die afstand doen van vooropgezette stellingen en leuzen, geesten die de vlag een mooi ding vinden, maar niet iets om voor te sterven, tenzij een onsterfelijke waarde daarachter staat, een geestelijke waarde en niet slechts een stoffelijk chauvinisme. Mensen die geloven aan vorsten wanneer zij werkelijk ook geestelijk vorsten zijn, die de belangrijkheid van een heerser niet meer stellen in de eerste plaats: "hoeveel belastingvermindering geeft hij en hoeveel steun keert hij uit", maar, "in hoeverre kan hij tegemoetkomen aan de behoefte tot geestelijke eenheid in ons volk".

Er is behoefte aan mensen die zeggen: ik vraag niet meer naar uw geloof, naar uw huidskleur, ik vraag niet meer: wat bent u geweest? Ik vraag: "wie bent u, vriend".

Is er een vreemdeling: "indien uw hart rein is dan bent u een vriend voor mij". Daar is behoefte aan. De geest kan niet verder zich ontwikkelen in een wereld die zo gedeeld is. En de stofwereld kan niet verder gaan met de huidige ontwikkeling op deze wijze, zonder onbeheerst tot zelfvernietiging te komen. Misschien met de beste bedoelingen, maar het kan zover komen. Of misschien de sluipende dood, die is uitgestrooid uit een vreemd vliegtuig, of de laaiende vlam van een atoombom, we kunnen ervan overtuigd zijn dat degenen die dergelijke dingen doen, dit doen met een ideaal voor ogen: ze willen het goede. Als ze dachten dat het werkelijk misdad en moord was, zouden ze het niet doen, de mensheid is geen ras van moordenaars, ondanks alles wat men misschien zegt, maar het is een ras van wezens die nog niet weten wat ze willen, die aan de ene kant zo graag dierlijk stoffelijk hun belangen dienen. Wanneer de geest niet wint zal de stof ondergaan.

En na deze vaststelling ben ik natuurlijk nog niet eens gekomen aan het einde van mijn inleiding. Ik hoop dat u dat zult begrijpen. Aan de andere kant kan ik niet te lang voortgaan, zonder anderen van een redelijke spreektijd te beroven. Ik wil mij dus beperken voor vanavond tot het volgende. U hebt u hier in deze Orde der Verdraagzamen begeven en samengevoegd, u zoekt hier naar geestelijk Licht en geestelijke Kracht. Dit alles kan u gegeven worden wanneer u zichzelf daarvoor openstelt, maar onthoudt goed: er kan geen licht gegeven worden aan mensen die geestelijk er om roepen, terwijl ze stoffelijk de grendels van hun wezen stevig gesloten houden, met alle kracht. U vraagt om vrede. Vrede kunt u alleen vinden door uw eigen daden, die kunnen wij u niet geven. U vraagt om wijsheid. De grootste wijsheid die wij u geven kunnen is deze: leef eerlijk en laat de geest méér spreken dan de stof, acht de geest en haar Waarheid en Wet belangrijker dan de andere dingen. En slechts indien de geest zich niet verzet laat de stof haar eigen weg vinden. Dat is de grootste wijsheid die ik u geven kan, en daar komt alles op neer.

We zouden natuurlijk nog gaan spreken, ik zal de volgende keer zeer zeker nog terechtkomen op de inwijdingsmysteriën van deze tijd, die zijn belangrijk. Maar ik kan u niet zeggen wat in die inwijding niet gegeven wordt, zij het in schoner en uitgebreidere vorm, meer dan wat ik u nu gegeven heb. U bent wezens, beïnvloed door allerhande stoffelijke materiële krachten. Wanneer u deze de boventoon laat voeren, terwijl uw geest toch fladderend tracht te ontkomen aan die binding, dan bent u geen mensen, dan bent u slechts halve mensen, dan vernietigt u uzelf. Wanneer u de geest eerlijk maakt tot leidende kracht in uw leven, kunt u misschien zeggen: ja, nu heb ik dat gedaan en waar zit ik nu? Weg m'n geld, weg m'n goed. Dan kunt u zeggen: daar ben ik dan eerlijk in de mensheid vertrouwend gegaan en ik heb al wat de geest mij zei te doen, heb ik volbracht in daden, en wat is ervan gekomen? Ze hebben om mij gelachen. U bent nog niet genoeg ontwikkeld om onder de oppervlakte te zien, maar elke daad die u stelt brengt zijn consequenties. Uw armoede van vandaag zal morgen een zegen voor u zijn en een rijkdom, die lach van vandaag betekent een bewustwording ergens diep in een menselijke geest die morgen uw gelijkwaardige broeder zal kunnen zijn. Dit zijn de mogelijkheden. En nu, mijn vrienden, hoop ik dat ik het u niet te zwaar heb gemaakt. Ik heb uiteraard een inleiding gegeven die ikzelf niet eens volledig heb voltooid. Maar een volgende keer gaan we verder en dan zullen we trachten u duidelijk te maken wat het inwijdingsmysterie van de moderne geest, d.w.z., van de nu op aarde vertoevende geest is, en dan zult u zeker inzien dat ik geen woord te veel, ja waarschijnlijk veel woorden te weinig heb gesproken op het ogenblik. Mag ik deze rede besluiten met u te danken voor uw aandacht en u er op attent te maken dat de volgende spreker een onderwerp naar uw eigen keuze zal behandelen? Goedenavond.

DE VERLOREN ZOON

Goedenavond vrienden.

Na dan Jupiter 's bliksem, het woord aan Zephyr (de Griekse god van de westenwind: Red.), Zephyr die in de fluit de tonen voortbrengt die de mens verlangt. Vertelt u mij welk onderwerp - onderwerp, geen vraag - acht u deze avond een bespreking waardig?

Vraag: Mag ik u eens vragen, geachte vriend, bent u enigszins thuis in de Bijbel?

Antwoord: Ach, enigszins, ja, enigszins.

Vraag: Dan zou ik als onderwerp van bespreking van u willen vragen over "de verloren zoon", maar hoofdzakelijk over de broer van "de verloren zoon".

Antwoord: Het is een zeer interessant probleem. De verloren zoon klinkt ons als een beetje Bijbels onderwerp en u zou zo zeggen: wat heeft men aan een gelijkenis?

Daar gaat me zo'n jongen erop uit, ijskoud en met een boze kop, neemt zijn erfdeel op, nu ja, en wat hij allemaal gedaan heeft, daar zullen we eigenlijk maar verder hier niet over praten, want als je dat uit ging rafelen, zou het zeker in een net gezelschap niet verteld mogen worden. En dan eindelijk dan ligt hij in de goot, nietwaar? Hij is zo ver gezonken dat hij met de varkens vecht om een stukje brood. En ik zal u vertellen, dat betekent vechten hoor, want varkens dat zijn heel gulzige eters. En dan eindelijk dan geeft hij het op en dan gaat hij terug naar zijn vader en dan zegt hij: nu, daar ben ik weer, en hij wil eigenlijk zeggen: neem me in Gods naam nu maar als varkenshoeder aan of zo iets, of als schaapsherder, ik weet dat ik het verbruid heb, maar per slot van rekening, ik ben ook tot de ervaring gekomen dat het hier veel beter is dan ergens anders, hier voel ik mij tenminste thuis, beschermd, en al heb ik het misschien niet verdiend, nu ja, dan moet je met de hand maar eens over je vaderlijke hart strijken.

Ja, en die andere dat was zo'n brave jongen. Nu ja, hij heeft misschien de kat wel eens in het donker geknepen, nietwaar, maar zo aan de buitenkant valt er niets op aan te merken. Met een eerlijk en eerwaardig gezicht heeft hij de hele dag gezwoegd, geploeterd dat de zweetdruppels vielen op de grond, hij heeft alles gedaan wat hij doen kon om de wil van zijn vader te volbrengen, zoals hij dat zag, en daar komt me die smeerlap thuis en wat doet vader? Die slacht voor hem het gemeste kalf en die geeft hem de mooie kleren. Ja, en dan zou die

zoon eigenlijk willen zeggen: hoor eens vader, als het zo is, dan geef mij dat erfdeel ook maar, dan ga ik het ook eens proberen, want op die manier voel ik mij benadeeld. Het is een heel eigenaardige geschiedenis, ik bedoel, het gebeurt vandaag de dag ook. Als u het in de moderne termen wilt zetten, dan wil ik dat met genoeg voor u doen, want het bestaat op de wereld nog steeds. Echtbaar heeft gezwoegd, gezweet en geploeterd de hele tijd, zorgzaam en sparend, een eigen huisje gekocht en een klein kapitaaltje. Ja, en daar komt de oorlog en nu zijn ze het kwijt. En daar heb je die ander, die idioot, die nooit wat gespaard heeft, die regelmatig naar de kroeg is gelopen en naar die onzedelijke voetbalwedstrijden en zelfs wel eens naar de bioscoop, die geen cent heeft bewaard, en die krijgt nu steun en die is er net zo goed aan toe. Is het niet om uit je vel te springen? Hadden we het nu vroeger ook maar zo gedaan als die andere. Dat verstaat u misschien een beetje beter. Heeft u iets gemerkt?

Het is niet Bijbels, het is niet alleen maar zo een gelijkenis, het is iets wat in het werkelijke leven bestaat, het is een vergelijking van schijnbare en werkelijke verdienste. Die ene zoon, nu ja, goed, laat hij de beest uitgehangen hebben, dat is allemaal te begrijpen, maar aan de andere kant heeft hij ervaring opgedaan. Als die zoon thuis komt, dan weet hij waarom hij bij zijn vader zwijnenhoeder wil worden. Omdat hij alleen dáár kan leven.

Hij is er zich van bewust dat hij bij de vader thuis hoort, hij is niet voorzichtig en bangelijk geweest, hij heeft niet gezegd: oh, tjonge, tjonge, laat ik nu maar erg voorzichtig zijn en heel lief doen, zoals bij u in de bezettingstijd, nietwaar, dat ze zeiden tegen de Duitsers oh, zeker mijnheer, natuurlijk mijnheer, ik heb nog wat voor u onder de toonbank mijnheer. En toen ze weg waren toen zeiden ze: die vuile rotmoffen die hebben het land leeggeplunderd. Dat zijn zo van die mensen die kiezen altijd de zekerste weg, ze nemen de slinkse voordeeltjes en voor de rest hebben ze eigenlijk geen werkelijk begrip van een ideaal, laat staan van een goddelijke waarheid.

Het is begrijpelijk dat die tweede zoon, die oudste zoon of wat hij was, dat hij zich daar erg benadeeld voelt. Dat kan ik volledig begrijpen. Hij had per slot van rekening zijn best gedaan en hij vergat dat hij voor dat "zijn best doen" zijn erfdeel nog tegoed had en dat hij van vader al die tijd kost en inwoning had gekregen, terwijl de ander voor zichzelf had moeten zorgen. Daar hield hij geen rekening mee. Waar keek hij naar? Ik heb niet gedaan wat ik begeerde te doen en die ander heeft het wel gedaan. Dat is gemeen, nu krijgt hij die goeie kleren. Hij heeft er niet over gesproken verder: dat erfdeel is weg, hè, dat was inderdaad verloren. Dat heeft hij ook niet teruggekregen, de verloren zoon, dat staat nergens. Maar hij heeft een ereplaats gekregen want hij hoorde in het huis van de vader. Die ander hoorde er ook, natuurlijk, maar niet door zijn verdienste, niet door zijn ervaring.

Kijkt u eens, als wij in de voorbeelden willen blijven, het is zeer eenvoudig voor een mens die nooit zijn dorp verlaten heeft om te zeggen: ik voel mij hier tevreden, al hebben we dan geen riolering en al is de waterleiding nog steeds niet zover dat wij ook aangesloten kunnen worden en is elektrisch licht misschien nog een verre droom. Men heeft het niet anders gekend en men accepteert het en men kan er heel gelukkig en tevreden mee zijn, maar men realiseert zich niet wat het dorp is. Neem nu degene die jarenlang in de vreemde heeft gezworven, gewoond in grote steden misschien, die later, zoals de dorpingen zeggen: verknoeid terugkeert met al zijn buitenissigheden. Wanneer hij dat dorp verkiest dan weet hij waarom hij het doet. Voor die mens heeft het dorp werkelijke waarde. Voor de anderen is het een gewoonte.

En dat komt in die verloren zoon zo aardig naar voren. God vraagt geen slaven, God vraagt geen gewoonte- sleurdienaren. Wat wil Jezus daar eigenlijk mee zeggen? Hij zegt: God vraagt de mens die Hem bewust aanvaardt. God heeft geen ziel in de wereld gezet opdat de mens zich braaf zou blijven gedragen, zonder meer. Hij heeft de mens, heeft de ziel in de wereld, in het zijn, in de werkelijkheid gebracht, opdat deze ziel zich van God bewust zou kunnen worden, zodat God, Zich spiegelend in Zijn schepselen, Zichzelf zou kunnen erkennen.

Als u het anders wilt zeggen: dat Zijn Wezen en Macht gerealiseerd zou worden binnen de beperking van Zijn schepselen. Is het dan niet begrijpelijk dat die verloren zoon veel meer waard is dan die zoon die braaf thuis is gebleven? Wanneer men het werk des Heren doet, dat is allemaal heel aardig, maar als men het alleen maar doet omdat men geleerd heeft dat het nu eenmaal zo hoort, zonder dat men er verder over heeft nagedacht, zonder dat men het besluit zelf genomen heeft, dat de dienst des Heren verkieselijk is. U ziet, we komen dan toch weer wat in de Bijbelse termen terecht. Maar we kunnen net zo goed zeggen, nietwaar, u heeft besloten om bij uw baas te werken zo hard als u kunt, omdat u weet dat die baas het waard is.

Voor de dames die gehuwd zijn: u blijft bij uw man niet alleen omdat het gewoonte is, maar omdat u van hem houdt en u weet waarom u van hem houdt, dat u begrijpt: wij zijn een deel van elkaar. De verloren zoon had dat gerealiseerd. Hij had alles geprobeerd, hij had de ellende gehad en hij had het plezier gehad, hij had gereisd en getrokken, gehongerd. Hij wist waarom de vader en het huis van de vader voor hem belangrijk werd. En vandaar dat wonderlijke woord dat er in het Rijk der Hemelen meer vreugde is over één zondaar die zich bekeert dan over tien rechtvaardigen. De zondaar die zich bekeert weet wat er mogelijk is hij heeft zichzelf overwonnen en heeft God aanvaard, bewust, wetens en willens, terwijl de rechtvaardige misschien alleen maar rechtvaardig is omdat hij te bang is iets te riskeren, of te lui is om uit zijn denkspoor te treden en de andere dingen ook te onderzoeken.

Kijk, daar heeft u eigenlijk de reden waarom die verloren zoon het zo goed had. Maar kon deze broeder, kon die dat werkelijk begrijpen? Ach, wel nee, die zag niet het leven van deze verloren zoon die daar gebroken en geslagen en als bedelaar terugkeerde, die zag niet zijn nederigheid en zijn onderwerping, die zag alleen maar het feit: hij heeft het wel gehad en ik niet, en nu krijgt hij nog wat extra, die keek niet naar de aanvaarding van de vader door de zoon in een oprechte nederigheid, terwijl hij op papa die per slot van rekening toch ook wel wat ouder is, zo nu en dan heus wel wat kritiek had. Net zoals de mensen op God en Zijn wonderlijke wegen ook vaak kritiek hebben, terwijl het meestal hun eigen schuld is als ze verkeerd gaan. Hij begreep het al niet zo. Was hij dan niet rechtvaardig? Had hij dan toch nooit gezondigd, nietwaar, hij was toch altijd trouw gebleven. Moet nu die andere een erekleed hebben? Ja, dat kon hij niet begrijpen, hij zag de verloren zoon als bedelaar, maar de vader zag hem als triomfator.

De verloren zoon was een overwinnaar, hij had de wereld geproefd, gewogen en te licht bevonden. Door moeite, nood en pijn? Goed, En toen had hij, na de wereld gewogen te hebben, zichzelf gewogen en hij heeft zichzelf te licht bevonden en hij heeft gezegd: ik ben waardig. En hij is naar zijn vader teruggegaan en hij heeft het hem durven vertellen. Zou die rechtvaardige zoon ook wel eens tegen zijn vader gezegd hebben: vader ik heb een fout gemaakt? Ach, wel nee, dat was toch niet nodig, hij was toch zo rechtvaardig? Hij werkte toch zo hard? Nu ja, dan moet de vader maar niet te nauw kijken voor zo'n kleinigheidje. Die zoon die begreep het helemaal niet en die is erg bitter geworden, zoals vele godsdienaren bitter worden wanneer ze merken dat Gods Zegen en Gods Kracht vaak ver vallen buiten de bereiken waar zij ze zouden wensen.

En dat gebeurt vandaag de dag ook. Trouwens dat is niet nieuw. De apostelen die hebben tegen Jezus geklaagd, Jezus, ze tasten ons monopolie aan, er zijn anderen die ook duivelen uitdrijven in Uw naam. En tegenwoordig zeggen ze: het is duivels werk, het is onethisch, het is niet wetenschappelijk en het is verderfelijk wanneer een magnetiseur een zieke geneest. Vroeger zeiden ze: Heer, zeg ze eens even de waarheid, roei ze eens even uit. En wat zeggen ze tegenwoordig? Ik begrijp niet dat God een dergelijke hoon toelaat. En dan komt God en die laat toe dat wat als hoon wordt beschouwd door de rechtvaardige, in werkelijkheid glorieus en schoon is, dat dingen verheerlijkt worden die zij zo graag verworpen zouden hebben.

Die rechtvaardige broer was geen slechte kerel. Als die vader had gezegd: "nu ja, de zwijnen kun je hoeden", dan was hij heus wel eens langs een omwegje naar hem toegegaan, had hem op zijn schouder geklopt en gezegd: tjonge, tjonge, kerel, wat ben je stom geweest. Wou je vanavond nog uit, dan kun je zolang mijn jas wel lenen en: ik heb van tafel een stukje brood meegebracht, hoor kerel. Hij bedoelde het zo kwaad niet, maar hij wou zo graag superieur zijn. Hij kon niet begrijpen dat inzicht in de waarde van de dingen belangrijker is dan het rigoureuze handhaven van de juiste methode en van de juiste richting, dat een inzicht, onverschillig hoe verworven, bij God meer telt dan welke rechtvaardigheid ook.

En dat zit er nu eigenlijk vast aan die geschiedenis van die verloren zoon. En ik zou willen zeggen op uw wereld zijn er op het ogenblik niet zo erg veel verloren zoontjes, maar er zijn een hele hoop rechtvaardigen, een hele hoop rechtvaardigen die over die paar zondaren zo ontzettend scherp en zo verwerpelijk oordelen, die niet begrijpen waarom die zo geleefd heeft en zo misdadig is, nu zo rijk wordt en zoveel eer krijgt. En dan hopen ze alleen maar - dat heeft uw wereld voor, dat kon de rechtvaardige broeder in de gelijkenis niet - maar dan hopen ze tenminste dat God dan er nog een einde aan zal maken, i.p.v. in een broederlijk medeleven zich te verheugen in het feit dat ondanks alles Gods genade en kracht de mensen in stand houdt, dat de waarde van het geestelijk beleven in deze mensen ontwaakt is en hen

gerechtvaardigd heeft. Rechtvaardiging is geen kwestie van wat u gedaan heeft maar van wat u bent. De zoon die dronk, speelde en hoereerde in een vreemde stad, had de vader afgewezen en verworpen, die had hij niet eens als zwijnenhoeder willen hebben, de zoon die tot hem terugkeerde, omdat hij zich bewust was geworden van wat de vader voor hem betekende, die heeft hij met vreugde ontvangen. En zo zouden we het globaal kunnen zeggen: iedereen die oordeelt naar het verleden en niet naar het heden, is een dwaas, hij matigt zich aan te oordelen over dingen die hij niet begrijpt en in zijn oordeel zondigt hij tegen het oordeel van God. Misschien erg Bijbels allemaal, dat geef ik direct toe, maar het is waar. Dat zit vandaag de dag in uw wereld, hoor. Ik vind het heel aardig aansluiten eigenlijk bij het onderwerp van de vorige spreker als ik het zo bekijk.

Wat moeten we nu verder nog zeggen eigenlijk over deze tweede broeder vooral, want daar ging het toch om. Moet die tweede broeder nu eigenlijk niet een klein beetje veranderen? Zou hij misschien ertoe gebracht kunnen worden om de teruggekeerde broeder als een gelijkwaardige aan te nemen? Hij hoeft hem niet als zijn meerdere te achten, maar als hij hem maar durft te aanvaarden, zich niet beledigd acht, zich door de vader vernederd acht, dan geloof ik dat zelfs deze rechtvaardige broeder uit de vroegere onrechtvaardigheid van de ander onnoemelijk veel kan leren en dat zo de vader de kracht van leven, werken en leren in de eerste plaats geeft aan hen die ervaren hebben en zichzelf hebben durven oordelen.

Nou, en nu laat ik het aan u over om daar, over dit onderwerp alleen dan, vragen aan vast te knopen.

Vraag: Ja, daar wilde ik toch nog wel even op terugkomen. Want juist de tweede broeder heb ik gezegd, maar dat is juist omdat wij in onze waan als rechtvaardigen niet beseffen de rijkdom die de vader heeft, die we voor het grijpen hebben. Wat zegt die vader tegen die zoons al het mijne is het uwe, waarom pakt u het dan niet? Want hij beklagde zich dat hij zelf nog geen bokje had om met zijn vrienden te nuttigen, nietwaar? Maar juist dat antwoord: "al het mijne is het uwe", terwijl hij in zijn waan zichzelf beperkte, omdat hij de rijkdommen van de vader niet kon nemen en terwijl ze toch voor het grijpen waren.

Antwoord: Ja, maar als dat zo is, mijn waarde vriend, hoe komt het dat deze broeder het niet neemt? Omdat hij zo rechtvaardig is. Mag ik het anders uitdrukken? Degenen op deze wereld die zich rechtvaardigen achten en in de stramheid huns weegs voortgaande, denkend het enige ware recht op aarde te hebben, zijn de dwazen. De wijzen zijn degenen die gezondigd hebben en toch tot het recht in het vaderhuis durven terugkeren. Zo zou ik het willen zeggen. U zou willen aanspelen op die rijkdom maar daar hebben we al zo vaak over gesproken, dat behoeven we niet te bevestigen. Maar ik zou de nadruk willen leggen - als u dan dit punt als belangrijk wilt beschouwen - op de grote stommititeit van hen die zich rechtvaardig achten en als zodanig dus erover willen spreken dat die spaarders, die zich beklagen - uit het eerste voorbeeld - eigenlijk ook dom zijn, want zij hebben nog steeds hun bezit en wanneer dit bezit verbruikt is, zullen ook zij deelhebben aan de grote gave die de andere ontvangt, ze hebben dezelfde rechten, maar ze leggen zichzelf andere plichten op, ze willen wat anders. Dat moeten zij weten. Maar ja, dat is zo tussen neus en lippen door. Dus dat hebben we ook van onze boezem kunnen verwijderen. Dan zou ik willen vragen, is er over dit onderwerp nog meer te zeggen?

Reactie: Ja, ik heb nog wel een opmerking want ik heb juist zoiets zelf ervaren met een broer van mij, die is dan aan een kerk, en omdat ik niet aan die kerk meer wilde zijn, was ik in zijn ogen een dwaallicht, terwijl het mijn hart zeer deed dat die jongen niet verder kon komen.

Antwoord: Wie van u beiden is dan de rechtvaardige uit de parabel? Acht u uzelf niet evenzeer rechtvaardig, wijs en goed, als hij zich rechtvaardig acht? Geen van beiden is een verloren zoon, maar beiden achten zich rechtvaardig. U heeft pijn, zegt u, om het feit dat hij niet verder komt. Hoe kunt u oordelen hoe hij verder komt of niet verder komt? Moet zijn weg dan nadrukkelijk de uwe zijn? En omgekeerd, waarom zou hij u een dwaallicht noemen? Is hij zo overtuigd dat hijzelf nimmer dwaalt? Ik zou willen zeggen: twee rechtvaardigen in dit geval.

U moet dit niet nemen als een kritiek mijnerzijds, maar voelt u toch zelf wel dat in de stelling van het probleem zoals u dat doet op zit gesloten: ja, terwijl ik het toch uiteindelijk zo goed heb, ik heb het toch aan de goeie kant. Ofwel, er bestaat nog één andere mogelijkheid - maar deze is een praktische onmogelijkheid, gezien uw aanwezigheid - dat u in uw hart uw broer

gelijk geeft en dat u alleen deze weg kiest omdat hij makkelijker en interessanter is. Als u dat natuurlijk zou doen, ja, dan bent u de verloren zoon, maar nog steeds in de feesthallen van een verre stad. En dat zou nog onaangenamer zijn, nietwaar? Laten we vooral met dergelijke dingen voorzichtig zijn, want wat u zegt impliceert een oordeel over een ander. En als we dan zo Bijbels willen zijn, dan wederom nogmaals: oordeelt niet opdat u niet geoordeeld worde. Maar dat is te persoonlijk verder, laten we dat maar sluiten, hè?
Nou, zijn er over het onderwerp "verloren zoon" nog vragen?

Vraag: Mag ik uw zienswijze horen over dat er staat: "de oudste zoon wilde niet in het huis van de vader komen, omdat er feest gevierd werd"?

Antwoord: Dat is toch heel begrijpelijk. Denkt u dat veel van deze rechtvaardigen die zich uitverkoren achten, er vreugde in hebben in onze sfeer te komen en dan te zien dat in het land van rust en vrede, het land van het eerste licht, in de zomer, dat daar al die slechte mensen lopen, hè? Hoe kan het nu verdorie, daar loopt verdorie een communist, zeg! En die daar, nou die zag je elke dag met een andere vrouw, hoe komt die nou hier? We zijn in de verkeerde kant, dat moet de hel wel zijn want zoveel slechts, terwijl ik zo braaf ben geweest? Begrijpt u? Dat is toch heel begrijpelijk, dat is de zelfverheffing van de mens, want het accepteren van het feest zou zijn een erkenning van die broeder en zou dus betekenen afstand doen van eigen meerderwaardigheidscomplex dat gedurende zo lange jaren zorgvuldig werd gevoed: wat ben ik toch een getrouwe zoon, terwijl uiteindelijk die andere slampamper....., nu ja, het is een broer van me, maar ik hoop dat niemand het ooit merkt. Begrijpt u het goed, het (is) eigenlijk (het) aardige wereldse wat hier in zit, het is zo volkomen menselijk en zuiver.
En daarom juist is deze parabel zo buitengewoon leerrijk en interessant. U kunt ze vandaag de dag neerzetten in welke situatie of in welk milieu u dat wilt, en u zult steeds weer ontdekken dat de in de parabel geschetste mens nog steeds leeft. En jammer genoeg zijn er meer oudste zoons dan verloren zoons. Ik hoop dat dit voldoende commentaar was.

Dan geloof ik dat we verstandig doen om nu te gaan pauzeren. Wanneer u nog meer vragen te stellen heeft, dan kunt u dat bij de "vragenrubriek" doen, want ik vrees dat hij anders niet meer aan het woord zou komen en bovendien misschien - wat werelds, maar voor u mogelijk belangrijk is - de koffie koud en bitter zou worden. Mag ik u dus allen een recht gezegende en aangename avond toewensen?

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Vanavond mag ik dan weer de "vragen rubriek" voor u behandelen en ik hoop dat ik het goed voor u doe en dat u geen persoonlijke vragen stelt, want daar mag ik toch geen antwoord op geven. Dus, na al deze hoopvolle wensen en gedachten zou ik zeggen: begint u maar, dan kunnen we zoveel mogelijk afhandelen.

Vraag: U heeft ons nu voorspellingen gedaan, betreffende Nederland en diverse andere landen. Kunt u ons nu ook iets vertellen hoe het in het jaar 1954 onze Orde zal gaan?

Antwoord: Ik vind het heel aardig dat dit ook belangrijk genoeg is om in de reeks van voorspellingen te worden opgenomen, en ik wil dan ook niet onvriendelijk zijn en zeggen: u heeft al genoeg voorspellingen gehoord. Kort en goed:
de Orde stelt zich voor om verder voort te werken en we rekenen op een grote uitbreiding, o.a. van een groep in India, zij rekent verder op een versterking van de tendensen die zij heeft weten te wekken in de Ver. Staten en zij rekent voor Nederland op een vergroting van het ledental, maar vooral een verbetering van de geest onder de leden. Datgene wat wij in het afgelopen jaar hebben gezien, de tendensen in de wereld, alles bij elkaar gepakt, die geven de gerechtvaardigde verwachting te zien dat ons werk ook verder vruchten draagt.
Wij zijn ervan overtuigd dat, wat de toehoorders aangaat, wij wel weer enige mutaties zullen zien, er zullen er wat wegblijven en er zullen er wat bijkomen. Het aantal zelf? Ach, dat zal wel redelijk ongeveer gelijk blijven, eens een avond minder, eens een avond wat meer. Maar wat

belangrijk is: er zullen er maar heel weinig wegblijven die niet het zaad van de gedachte van de verdraagzaamheid in hun hart dragen en er zullen er maar heel weinig bijkomen die niet op enigerlei wijze toch een klein beetje steun vinden. Verder zijn we ervan overtuigd dat de Orde in het komende jaar - en nu denk ik hier vooral, u rekent met seizoenen in dit werk, dat weet u misschien - dat vooral in het nieuwe seizoen enige veranderingen in het beleid van de Orde zullen plaatsvinden, maar dat is uiteindelijk een bestuurskwestie en ik wil u daar dus niet al teveel over voor gaan lichten.

Ik kan u wel zeggen dat wij verwachten dat de Orde een meer gesloten geheel gaat vormen, d.w.z., dat de tijd van het medium dat wij nu eenmaal voor de Orde ter beschikking hebben, voor een groter gedeelte aan de Orde zal gaan toebehoren en wel door de bittere noodzaak, door de grote belangstelling die er bestaat. We verwachten verder het systeem "studiekring" uit te zien groeien in Nederland, en wij verwachten ook een zekere opgang in belangstelling voor de publicaties. Dit alles bij elkaar is natuurlijk erg nuttig.

Daar staat tegenover dat de Orde zeer zeker enige onaangename schokken krijgt mee te maken waarvan één van financiële aard. Kennende de geest van de Orde-leden, geloven wij niet dat de Orde daar werkelijk onder zal lijden. Dan geloven wij verder dat tegen het einde van 1954 de Orde misschien voor het eerst in haar huidige vorm - zij heeft voordien ook al in Nederland bestaan, ze is niet zo maar iets dat pas na de oorlog geboren is, zij bestond al in de jaren 1909 en 1910 en was reeds betrekkelijk populair bv. in de twintiger jaren - maar dat zij voor het eerst in haar geschiedenis zich zal gaan bezighouden met, laten wij zeggen organisatorisch charitatieve bemoeiingen en dat zij een nieuw systeem voor onderlinge bijstand zal gaan brengen. Wij hopen dat dit inderdaad volledig verwerklijkt zal kunnen worden, de beginselen zullen er in ieder geval tegen het eind van het jaar zijn.

Nu, daar heeft u genoeg gehoord over de Orde. Het belangrijkste is wel dat de geest van broederschap blijft voortbestaan, en dat wij zowel in de stof als in de geest onze Orde krachtiger zien worden, niet omdat wij het met elkaar eens zijn, maar omdat we gezamenlijk streven naar dat wat volgens ons de grootste waarde heeft: het diepste inzicht in ons eigen wezen en de grootste bewustwording van de scheppende kracht rond ons.

Vraag: Mag ik uw mening weten over de boeken van Charles Leadbeater. Ik lees de laatste tijd heel veel uit zijn boek "de wetenschap der sacramenten" en vooral uit het bijvoegsel "de ziel en hare gewaden" om uw wereld beter te leren begrijpen.

Antwoord: Ja, nu dan moeten we in ieder geval vaststellen dat de heer Leadbeater een geïnspireerde is, een gedrevene en dat hij krachtens zijn wezen natuurlijk zijn eigen inwijding heeft doorgemaakt in een richting die overeenstemt met zijn vroegere opvoeding, dit komt in zijn werken tot uiting. Wat hij schrijft is vaak wat technisch, soms wat erg sierlijk uitgedrukt. Maar de grondgedachten daarin verwerkt zijn juist en de uitdrukking aan feiten is in ieder geval een verbeelding die voor de stof aanvaardbaar is, ofschoon zij, waarschijnlijk door gebrek aan uitdrukkingsmogelijkheid in menselijke woorden, niet te allen tijde de volledige waarheid bevattelijk weet te maken. Ik hoop dat dit als oordeel voldoende is.

Reactie: Leiding: Mevrouw knikt, dus het zal wel naar haar zin zijn.

Vraag: 1. Welke verhouding bestaat er tussen de bedoeling waarvan men zich bewust is bij een bepaalde handeling en het eigenlijke psychologische motief?

2. Is het mysterie van het leven door middel van de thans bestaande instrumenten te bemeten? En zo nee, waarom niet?

Antwoord: Ja, dan zullen we eerst vraag 1 zetten. De bedoeling waar u zich van bewust bent bij de daad, berust op uw weten. Als zodanig is in de bedoeling vastgelegd het totaal van de psyche plus de fysieke neiging. Wanneer de bedoeling in overeenstemming is met (het) fysieke en (de) psyche, zal zij zonder weerstand worden uitgevoerd en dus een versterking betekenen van het eigen wezen. Het psychologisch resultaat is dan een zelfbevestiging, waardoor grotere zelfverzekerdheid en daadvastheid wordt verkregen. Wanneer zij in strijd is met beide, is zij zelf-ontkennend en leidt tot een psychologische malaise. Wanneer bv. het fysieke wordt bevredigd ten koste van de psyche, ontstaat tweestrijd, gespletenheid, wat ook in het omgekeerde geval steeds naar voren komt. Deze gedeeldheid betekent een onzekerheid, die fataal kan worden indien men deze problemen niet weet op te lossen. Wanneer n.l. het mogelijk is de mens aan te tonen de onvermijdelijkheid van de dingen door een recapitulatie, kan men deze mens een nieuw inzicht in zijn wezen verschaffen en bevrijden van de

remmingen die hem psychisch werden opgelegd door de bedoeling en daad zoals deze inderdaad plaatsvonden in het verleden. Ik hoop dat dit op deze vraag voldoende is, ja?

Reactie: Ja, dank u.

Spreker: Dan zou ik er aan toe willen voegen dat op het ogenblik een groot deel van de geestelijke waarden en krachten in uw wereld, dus de psyche, aan te tonen is met bepaalde instrumenten, echter niet te bemeten. Hoe dit komt? Wanneer wij de psyche en daarmee ook de geest, die een belangrijk deel is van de psychische en psychologische krachten in een mens, zouden willen gaan bemeten, zouden wij moeten komen tot het bemeten van interruimtelijke spanningen. Interruimtelijke spanningen nu, kunnen wel worden aangetoond tot nog toe, maar niet in hun grootheden bemeten, daar zij in fase en trilling zeer sterk verschillen van de bekende waarden op aarde. Is dit antwoord voldoende?

Reactie: Ja, dank u wel.

Vraag: Er wordt wel gezegd dat er een principiële verschil bestaat tussen de mens enerzijds en het dier anderzijds. Indien dit ook zo is, zou u dan willen duidelijk maken welk dit verschil is? Ik bedoel uiteraard ook het verschil tussen de mens en de andere zoogdieren. Is er ook een verschil in bewustzijn?

Antwoord: Ik geloof dat de vraagsteller met z'n vraag zichzelf reeds beantwoordt, want is niet de wijze van beoordeling en vraagstelling zuiver menselijk? Het grote verschil tussen de mens en de andere dieren is wel dat hij - tot een beter observeren van zichzelf in staat - komt tot een scheppere vergelijking van zijn eigen wezen en de omgeving en daardoor conclusies trekt die vaak foutief zijn, maar die toch in ieder geval een abstracte meningsuiting en waarneming mogelijk maakt. De vermogens van een mens tot abstract denken en het kennen van abstracte begrippen in omliggende vorm is specifiek menselijk en onderscheidt de mens van de dieren. Voor de rest zijn er niet veel onderscheidsfactoren aan te tonen, daar de mens met veel zoogdieren een grote overeenstemming heeft. Het enige wat we verder op kunnen merken dat is, dat zuiver fysiek gezien, de mens zich van de andere dieren sterk onderscheidt, waar hij onder de zoogdieren de enige is die juist deze verhouding: hersenmassa tot lichaamsmassa vertoont, iets wat in verband staat met activiteit, met het hele metabolisme van de mens, maar ook met zijn levensduur. Dus daar heeft u dan ook een verschil factor. Ik hoop dat dit voldoende duidelijk is ook, of is daar nog iets over te vragen?

Reactie: Leiding. Nee, dan zal het wel erg duidelijk zijn voor deze vragensteller.

Antwoord: Dat is een lichte kritiek aan mijn kant voor deze vragensteller, dus ik heb het voor de anderen niet duidelijk gezegd.

Vraag: Een van u heeft gezegd dat er slechts één oordelaar is over de handelingen van de mensen en dat hij dit zelf is. Dan is het dus ieders zaak om na te laten zichzelf op welke wijze ook te veroordelen. En daar de mensen licht door een ander zouden kunnen worden gebracht tot een zienswijze, waardoor zij eigen gedrag gaan afkeuren, is het dus zaak om zich nooit en te nimmer door zulk een suggestie te laten beïnvloeden. Als enig beoordelaar is de mens dus ook de enige drager van verantwoordelijkheid. Ieder heeft zijn eigen ontwikkeling te volgen en dan is het ieders dure plicht om elke intimidatie omreden zijn gedrag, zonder enige bedenking, zonder meer af te wijzen. Niemand heeft dan het recht om zich door een anders opvattingen ook maar in het minste te laten beïnvloeden. Is deze gedachtegang juist? Zou u een andere formulering verkiezen? Daar het oordeel op zichzelf toch wel enig doel of nut moet hebben, welk is dat dan?

Antwoord: Wel, ik geloof dat hier een zeer bekende filosofische fout is ingeslopen in de redenering. Wanneer daaraan wordt toegevoegd het oordeel van de mens over zichzelf, dan ben ik het volkomen met de formulering eens. Maar waar dit niet het geval is, stelt de mens zich als enig beoordelaar zonder meer. En daar schuilt de fout. Per slot van rekening: zelf kunt u beoordelen aan de gevolgen die uw handelingen, daden, zienswijzen etc. op uzelf hebben, nietwaar? Als u zegt: ik moet zo slaan met de hamer terwijl ik de spijker zo vasthoud met mijn vinger op de kop, dan zult u zeer zeker proefondervindelijk zelf oordelen dat dit niet juist is. En als u zegt: "ik wil met m'n kop door deze ruit heen", nu ja, dan denk ik dat de hoofdpijn van de volgende dagen u zal beleren dat u beter voortaan door de deur kunt gaan. Dus, voor uzelf krijgt u proefondervindelijk als het ware aan den lijve door de wetten aangetoond wat wel

en niet juist is, voor u. Maar u weet misschien dat er mensen zijn die heel rustigjes een steen op zich kapot kunnen laten mokeren zonder dat het ze veel doet. Nu ja, misschien dat het voor hen gemakkelijker is, vooral als het een kleine spijker is, om hem in te slaan met die duim erop. Hoe kunt u dat nu beoordelen? Dus daar schuilt het addertje in het gras. Men mag zich niet laten beïnvloeden, zegt de vraagsteller, of beter gezegd de steller van deze verklaring, of intimideren door het oordeel van anderen. Inderdaad, dat hoeft u helemaal niet te doen.

Maar u bent wel heel erg dom wanneer u verder gaat en zegt dat u dus volledig op uw eigen oordeel aangewezen blijft ten opzichte van alles. Dat is niet waar, probeert u het maar eens. Oordeelt u nu maar eens een keertje terwijl het verkeer in volle drukte over de straat gaat, dat die auto's voor u opzij moeten en probeert u dan de gevolgen aan den lijve eens te beoordelen. Dan zult u zien dat degene die zegt dat je beter even kunt wachten, gelijk heeft. M.a.w., u zult zelf moeten oordelen in hoeverre de stellingen en intimidaties van anderen reden van bestaan hebben. Voor uzelf kunt alleen uzelf daarover oordelen, maar het zonder meer afwijzen daarvan zou dwaasheid zijn, daar u dan noodgedwongen het totaal van de ervaringen reeds beleefd, vastgesteld vaak juist in deze intimidatie, zoals u het noemt, en in deze verklaringen, in deze pressie etc. zelf zou moeten beleven.

En ja, het valt erg moeilijk in uw tijd, om weer te beginnen, zelfs zonder knots, zonder vuur en zonder steen, ergens in het oerwoud. En dat zou toch de enige praktische methode zijn om vast te houden, want als u elke intimidatie afwijst, moet u elke beschavingsvorm afwijzen, elke cultuur, want die zijn allemaal uit andere geboren en worden u opgelegd.

Dat 1x1 1 is, dat is ook maar een grapje van de schoolmeester, het komt op u wereld uit, maar alleen in uw drie dimensionale wereld, want als we ergens anders gaan rekenen dan is die waardeverhouding heel anders, dan kan één zelfs identiek zijn met oneindig. Dus, mag ik zeggen: steller of vragensteller, deze redenering heeft wel enige feilen, zij heeft kracht in uzelf, daar u voor uzelf te allen tijde oordelen moet over de geldigheid, de kracht en de redelijkheid van uw daden en gedachten, waartoe u door de proefondervindelijke ervaring daarmee verknoopt, genoopt wordt, u zult u tegen het oordeel van anderen dat tegen uw beter oordeel of weten omtrent uw eigen omstandigheden ingaat, natuurlijk moeten verzetten. Maar aan de andere kant zou u zeer dwaas zijn, wanneer u geen mening hebt over een bepaald onderwerp, u niet te onderwerpen aan dit oordeel, aan deze pressie of suggestie van anderen die dan uiteindelijk toch een reden moeten hebben om deze suggestie te doen. Verstandig zou het wel zijn als u na zou gaan in hoeverre die suggestie voor uzelf waarde heeft en in hoeverre bovendien er redenen bestaan van zelfzuchtige, of van onzelfzuchtige aard, in degene die de suggestie doet. Mag ik daarmee de vraag als beantwoord achten?

Reactie: Ja, dank u wel.

Vraag: Er is gezegd: in het Bardo (de toestand tussen twee levens; Red.) is de mens overgeleverd aan zijn eigen oordelen, en om nu te voorkomen dat men overgeleverd wordt aan aangelegenheden die niet overeenkomen met de lijn van zijn eigen ontwikkeling, moet men voorkomen dat men daardoor wordt beïnvloed of geïntimideerd. Het zou storend zijn voor zijn eigen ontwikkeling als men zich laat intimideren door oordelen die niet bij hem horen.

Antwoord: Zo gezegd heeft u gelijk, ja, u moet zich niet laten intimideren door het oordeel. Het is heel aardig. Maar per slot van rekening, mijn waarde vriend, als u het oordeel verwerpt, verwerpt u het bewustzijn, want het hele bewustzijn bestaat uit beoordeling van verschillende waarden - in of buiten u, daar behoeven we niet over te spreken - ten opzichte van elkaar.

En daar elk iets, elke zijnsvorm, elke realiteit of schijnrealiteit in uzelf een bestaansvorm is en een bestaansreden heeft, oordeelt u dus steeds over waarden die in uzelf tevens besloten liggen. Als zodanig kunt u zonder oordeel niet bewust bestaan. Ontwikkeling nu, stelt voorop dat bewustzijn aanwezig is. Zo zou geen bewuste ontwikkeling tot stand kunnen komen indien men de ervaring zou verwerpen. En indien het u dus mogelijk zou zijn om de ervaring van het Bardo, het oordeel uit te sluiten, zou u tevens het bewustzijn uitsluiten en blijven staan op het punt waar u bent en daarmee zeer zeker elke verdere ontwikkeling verwerpend.

U echter realiserend dat het totaal van Bardo in uzelf gelegen is, zou u dus kunnen komen tot een realisatie van het wezen daarvan en zo het oordeel over uzelf uitstrekken tot de schijnvormen van Bardo, waar dan een bevrijding, vooral van de angst, op volgt. Is het nu iets duidelijker? Het is een te uitgebreid onderwerp natuurlijk om te bespreken, maar ik kan hier in de "vragenrubriek" niet al te veel tijd aan besteden, ik moet dus erg de zaak in elkaar duwen.

Reactie: Leiding tot vraagsteller: denkt u er maar eens over na, u krijgt het nog wel t.z.t. als lezing ook.

Spreeker: Nu ja, laten we dit voorstellen: als daarover na is gedacht, laat mijnheer het de volgende keer opgeven als onderwerp, nietwaar, of als deze vriend het daarvoor dan toch eigenlijk te onbelangrijk gaat vinden - ik denk niet dat hij er zo over denkt - maar zou dit het geval zijn, laat hij er dan een vraag over stellen. Misschien dat we de volgende keer wat meer tijd hebben, nietwaar?

Vraag: Gebeurt er in de Vrij-katholieke en de Rooms-katholieke kerken tijdens de consecratie van de hostie hetzelfde als hier bij de instraling van de draagtekens? Indien dit het geval is, kunt u mij dan vertellen of u en uw vrienden hebben kunnen constateren of een communicant die de hostie tot zich neemt, waarlijk in direct contact met Christus komt en hierdoor een stroom van de meest verheven Krachten naar hem overvloedt?

Antwoord: Ik mag allereerst opmerken dat het gelijk stellen van de consecratie van een hostie, of een andere offerwijding zelfs, en de instraling van onze draagtekens niet bestaat, die zijn niet gelijk. De instraling van de draagtekens is het leggen van een zekere Kracht, waarbij wij inderdaad het hoogste geven wat wij bereiken kunnen. In de consecratie echter gebeurt iets, getrokken en gedragen door een veel grotere massa. Daar komt bij dat, wil een consecratie werkelijk zijn, het geloof van de gelovigen noodzakelijk is. Gestel dat de priester en van de honderd aanwezigen er negen en negentig niet in geloven, zal de consecratie toch reëel blijven voor de één die gelooft. M.a.w. het is een interne aangelegenheid en onze instraling is extern, ook als u er niet aan gelooft dan werd deze kracht toch in de draagtekens gelegd, alleen u zult ze zeer gauw teloor zien gaan.

Dan verder: hebben wij vast kunnen stellen dat een communicant daardoor in direct contact komt met Jezus? Mag ik dat anders omschrijven? Wij hebben inderdaad vast kunnen stellen dat gelovige communicanten die, eerlijk en oprecht, met eerbied het sacrament benaderen, de hostie tot zich nemen, ondanks het feit dat dit niet in overeenstemming is met de Bijbelse wijze van offermaaltijd genieten, inderdaad hun geest kunnen verheffen tot een sfeer die vaak de Christussfeer is, echter niet te allen tijde, maar zeker ver ligt boven de voor deze persoonlijkheden normaal bereikbare sferen. Waarbij dus de sacrale handeling in de plaats treedt van een bewuste geestelijke verheffing, echter door deze onbewust plaatsvindende geestelijke verheffing, zeer Grote Krachten kunnen worden ontvangen en verworven. Hierbij moet echter voortdurend de nadruk worden gelegd dat het geloof de noodzaak is, dat zonder geloof de hostie, onverschillig of zij gewijd is of niet, niet meer is dan een stukje brood. Dit klinkt erg vreemd en toch is dat waar. Transsubstantiatie is een kwestie die absoluut bevestigd is in het geloof en buiten het geloof niet bestaat. Ik hoop dat het voldoende antwoord is.

Vraag: Ja. Heeft het zuiver zijn van de geest daar niets mee te maken?

Antwoord: Nee, daar heeft het zuiver zijn van de geest niets mee te maken, wel met de te bereiken effecten. Kijkt u eens, als u gelovend in de waarde van een communicatie met het Goddelijke door middel van een hostie, schuldbeladen deze communicatie tot u neemt, heeft u een schuld bewustzijn dat u onwaardig bent en vernietigt u dus zelf door uw geloofskwestie alle Krachten die eventueel uit deze communie tot u zouden kunnen vloeien. Dat dus wel.

Maar indien u niet u bewust van uw eigen, laten we zeggen, onzuivere of zondige toestand volgens het oordeel van anderen, dus in uzelf rein, nadert, dan heeft het al of niet zuiver zijn van een leven etc. daar weinig mee te maken. Wel kan het bewustzijn van de persoon bepalen tot welke hoogte deze Kracht neerdaalt, dus het directe contact met een Verheven Geestelijke Sfeer bereikt kan worden. Is het duidelijk voor u?

Reactie: Ja, dank u wel.

Vraag: Is het mogelijk dat door invloeden die buiten je omgaan, men geen antwoord kan geven op een levensvraag, terwijl je het toch wel wilde doen? Kan men door vrienden van Gene Zijde het zwijgen worden opgelegd?

Antwoord: Het zwijgen kan men u niet opleggen. Wel kan men u een inspiratie, die u in andere gevallen wordt gegeven, onthouden worden, maar dat is een andere kwestie. Men kan u niet het zwijgen opleggen. Wanneer u op een levensvraag geen antwoord kunt geven op een gegeven ogenblik terwijl het weten in u is, dan werkt er dus in u een tegenstrijdigheid.

Ofwel het antwoord dat u bewust denkt te weten, erkent u zelf als ten dele juist, en u aarzelt daarom om het uit te spreken, ofwel u erkent onbewust dat dit antwoord voor de ander op dit ogenblik geen waardebetekenis zou hebben. Deze beide remmingen zijn mogelijk, maar ze zijn geen absolute verhindering en u kunt desondanks komen tot het uitspreken van het antwoord. Waar u steunt op inspiratie echter, kan deze onthouden worden op die momenten waar het door de vrienden die u deze dingen geven, niet dienstig wordt geoordeeld. Ik hoop dat dit voldoende duidelijk is.

Reactie: Ik dank u wel.

Vraag: Kunt u iets vertellen over het eeuwig denken. Ik bedoel de herinnering aan vroegere levens?

Antwoord: Het eeuwig denken betekent het denken in het Al. Het Al is de enige realiteit. Zo zouden we kunnen zeggen: eeuwig denken is reëel denken. Reëel denken betekent het bevatten van de waarheid dat het eigen wezen is een continuïteit van kleine begrenzingen in een oneindigheid. Dat deze continuïteit niet verbroken wordt door de schijnbare grenzen, evenmin als men een lijn kan ontleden in de punten waaruit ze bestaat. Wanneer men op deze wijze kan terugdenken, is het mogelijk zich bewust te worden van het gehele zijn, maar dit zal dan niet alleen betreffen het verleden, maar ook de toekomst, waar dan het op één deel van eigen Oneindigheid, n.l. gaande van het Goddelijke, van het Eeuwige, tot het Goddelijke, tot het Eeuwige, een totale bewustwording wordt verkregen. Men kan niet zeggen: ik denk alleen, terug in het verleden zonder te weten dat men ook in de toekomst denkt. Deze beide zijn één en verenigd in één realiteit. Is dat voldoende beantwoord of is daar nog een vraag op?

Vraag: Er wordt de laatste jaren de elektrische shock toegepast op geesteszieken. Zou u ons daar iets over kunnen vertellen wat die patiënt meemaakt, of het heilzaam is of dat het schadelijk is voor de geest, of ze er iets naars uit over kunnen houden wanneer ze bezig zijn. Kunt u daar iets over vertellen?

Antwoord: Ja, een shock is een methode die toegepast wordt daar waar absolute kortsluitingen in het denkvermogen ontstaan en dus inderdaad bij wat men geesteszieken noemt.

In dergelijke gevallen kan het eventueel helpen. Het betekent het plotseling sterk verhogen van het eigen potentiaal in het lichaam. De daardoor optredende gevolgen zijn over het algemeen pijnlijk en betekenen zeer grote zenuwspanningen. Wie dit niet aan de lijve heeft ervaren, kan niet oordelen over de pijnreactie, daar hier niet meer met een zuiver stoffelijke pijnwaarde of zelfs een mentale pijnervaring of vreeservaring moet worden gesproken, maar ook tevens de geest mede in het geding komt.

Daar waar bezetenheid optreedt, kan een dergelijke shock tijdelijk een verzwakking betekenen van de invloed van de bezitnemende geest, over het algemeen geen verdrijving. Daar waar sprake is van een kortsluiting, van een sluiting van de normale denksporen in de hersenen, kunnen wij zeggen dat de maatregel slechts voorlopig is, een tijdelijk gunstig resultaat zal vertonen, maar dat na verloop van tijd de oude fouten en feilen toch vaak weer naar voren zullen komen, hetzij in licht gewijzigde of onderdrukte vorm, hetzij (zoals) geweest, soms zelfs erger. De elektrische shockmethode lijkt mij over het algemeen niet juist. De gehele shockbehandeling van geesteszieken lijkt mij in veel gevallen foutief. Een toepassen van een meer pijnloze methode zou m.i. in veel gevallen kunnen zijn hypnose, waarbij het dan echter verstandig zou zijn om tevens een helderziende aanwezig te hebben die door waarneming kan vaststellen wat er eigenlijk gebeurt.

In dergelijke gevallen zou u misschien kennis kunnen maken met bezitnemende geesten indien die aanwezig zijn, u zou de secundaire persoonlijkheden sterk op de voorgrond zien treden met de grondslag van hun bestaan, als ze uit de persoon zelf zijn voortgesproten. Waar de grondslagen bekend zijn is absolute genezing mogelijk, waar zij onbekend blijven kan een provisorische shockbehandeling m.i. veel schade aanrichten, maar over het algemeen slechts zelden een werkelijke en absolute genezing waarborgen en dat nog ten koste van zeer veel leed. Is dat voldoende voor u?

Vraag: Ja. Hoelang dacht u dat zo'n patiënt dan geestelijk weer gezond was, hoeveel jaar of

Antwoord: Nu, dat kan heel sterk variëren. Wanneer na een doorgevoerde shockbehandeling, laten we zeggen over een periode van 26 tot 30 dagen, waarbij 3 tot 4 shocks worden toegepast, de patiënt weer normaal wordt, binnen 2 maanden na de behandeling kan worden

gerekend dat deze normaliteit ten minste drie à vier maanden voort zal duren, aangenomen dat er geen bezitneming plaats heeft gevonden, dus geen bezetenheid.

Reactie: Ik ken een geval, waar een vriendin van mij, tenminste volgens mij is er wel een bezit genomen van haar lichaam door verschillende krachten of wat het dan ook geweest is en zij is zeven keer geshockt en ze is nu twee jaar goed zou ik zo zeggen. Ik heb haar naar een magnetiseur gestuurd en die heeft haar behandeld en ze is nog steeds goed.

Antwoord: Als hier sprake is van bezetenheid, ja, dan heeft u inderdaad gelijk, want dan kan de magnetiseur de fluidische band verbreken en een magisch scherm leggen dat dan wel regelmatig moet worden verbroken en wel levenskrachten moeten worden ingestraald, maar dat na een periode van 6 weken ongeveer, als die behandeling regelmatig wordt doorgezet, over het algemeen zeer goede resultaten te zien geeft, maar dit geldt speciaal voor deze bezetenheid en niet voor andere geestesziekten, let wel. En de andere geesteszieken zijn toch zeker in het overwicht op het ogenblik op de wereld.

Reactie: Ik dacht juist dat veel geestesziekten bezetenheid waren.

Antwoord: Ja, maar de meesten zijn bezeten van zichzelf. Ik heb niet de tijd om u dat allemaal duidelijk te maken, want dat is ook weer een heel uitgebreid onderwerp en aangezien ik al eenmaal een voorslag heb gemaakt om een onderwerp werkelijk als onderwerp op te geven, wil ik het tegen u niet zeggen. Maar als u daar nu eens op terugkomt wanneer we iets meer tijd hebben ook, nietwaar, dan kunnen we daar nog even verder over spreken.

Kort en goed komt het hier op neer dat in elke mens een aantal zijden aanwezig is die bij het normale leven niet tot uiting komen. Wanneer één van deze zijden zich nu zelfstandig gaat ontwikkelen, kan het gebeuren dat deze persoonlijkheid het totale bestuur overneemt. Waar dan de normale remmingen in de psyche wegvallen, krijgen wij een reactie die volkomen onbeheerst is, zoals bv. een kind onbeheerst kan zijn, wanneer het geen discipline heeft geleerd. Dit leidt tot daden die inderdaad waanzinnig zijn. Deze toestand zou men ook een bezitneming kunnen noemen, daar echter dan een deel van de patiënt ten koste van zijn normale wezen, volledig controle heeft verworven over het lichaam, dat werd door mij bedoeld toen ik zei dat ze zichzelf in beslag neemt. Dus ik heb dat nog even verduidelijkt. Is er nog een laatste vraag, anders dan sluit ik.

Vraag: Ja, dat sluit eigenlijk hierbij aan. Karakter kan gewijzigd worden door operaties tegenwoordig. Er is destijds een arbeider geweest in Amerika, die door een vroegtijdige explosie - hij was nog bezig de explosieve stoffen erin te brengen - is een stalen pen door zijn kaak gegaan en zijn hoofd weer uitgeschoten, met een dergelijke kracht, dat die pijn helemaal door zijn hoofd is geschoten en men dacht dat hij dood was, maar dat was niet het geval. Er is een scheiding gekomen tussen z'n voorhoofdshersenen, dus de gevoelswaarnemingen, en de kleine hersenen, de waarnemingen. En daardoor is die man toen totaal veranderd en nu hebben de chirurgen dat opgevat en die zijn daar gaan opereren met mensen, ook die zenuwziek waren en waardoor een hele verandering van wezen als het ware is gekomen. En nu zou ik er deze vraag aan toe willen voegen: als je dus hier uit het leven stapt, wat neem je dan mee, dat verwrongen wezen of

Antwoord: Normaal uw eigen wezen. Allereerst mogen we opmerken dat in een dergelijk geval waarschijnlijk de beïnvloeding van de hypofyses belangrijker zal zijn dan de operatieve scheiding en dat door het juist balanceren van de interne secreties elke gewenste karakterverandering lichamelijk tot stand kan worden gebracht, dat men door kortsluiten van een deel van de hersenen, het uitsluiten van een deel van het bewustzijn dus, operatief, het verbreken van bepaalde verbindingen, evenzeer ditzelfde tot stand kan brengen, dat is inderdaad waar, maar dat al deze dingen zuiver stoffelijk zijn en als zodanig niets met de geest te maken hebben.

Dat de geest leeft in het lichaam - voor u moeilijk voorstelbaar - vaak in tegenstelling met de karaktereigenschappen die door het lichaam tot uiting worden gebracht, maar daar in zijn eigen bedoelingen voortdurend verwerkelijkt en komt tot een beheersing van deze lichamelijke neigingen, hierin verwerwend. En dat is de realiteit en dat neemt u mee. U neemt mee het bewustzijn dat u verworven heeft, doordat uw geest met uw lichaam werkte. De eigen-

schappen van dat lichaam zelf waren aangepast aan de behoefte van de geest en leerden deze geest bepaalde handhavingen.

Vraag: Dus die verdwijnen dus, die neem je niet mee.

Antwoord: Dat karakter wat u hier heeft dat neemt u niet mee, net zo min als u uw eksterogen meeneemt neemt u uw boos humeur mee.

Reactie: Nee, daar ben ik erg blij om. (gelach)

Antwoord: Dat kan ik mij voorstellen. (grote hilariteit)

Reactie: Dank u wel.

Spreker: Ja, ik hoop dat u het mij niet kwalijk neemt dat ik dit ook misschien erg fragmentarisch beantwoord, maar al weer, een dergelijk probleem, mijn waarde dame, dat kunnen wij niet in 2 minuten geheel verantwoord behandelen. En wat die eksterogen betreft, ach, u laat wel meer achter bv. reumatiek, jicht, die neemt u allemaal niet mee, en een verwrongen of veranderd karakter dat neemt u gelukkig ook niet mee. Ik bedoelde dus hiermee aan te duiden dat deze karaktertrekken op zichzelf, niets met de geest te maken hebben maar zuiver afhankelijk zijn van interne lichamelijke kwesties en als zodanig met het lichaam ten onder gaan. Heb ik het nu duidelijk gezegd, ja?

Reactie: Ja, u heeft het duidelijk gezegd.

Antwoord: Nou, dan ga ik afscheid van u nemen want dan moet ik "het schone woord" ook nog een kans geven om ook het woord te voeren. Dus, goedenavond allemaal.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Ik mag voor u besluiten met "het schone woord". De wijze van behandeling behoud ik mijzelf voor en kies daarvoor de gebruikelijke zou ik willen zeggen, poëtische vorm. Ik laat het aan u over om vast te stellen vijf onderwerpen, zo mogelijk éénwoordig uit te drukken.

Reactie: Zelfkennis – Bewustwording – Wonder – Kruis - Schoonheid.

Antwoord: Wij kunnen dan zeggen dat het kruis dat men draagt, door de zelfkennis tot verlossing kan voeren, maar dat men daarvoor een donkere weg moet gaan die bewustwording brengt en kracht geeft.

U ziet, ik heb daarin de woorden niet volledig verwerkt, maar ik acht deze these voldoende duidelijk om het totaal der begrippen te illustreren.

ZELFKENNIS

Ken ik mij zelve?
Ik spiegel mij in de wereld
En ik acht de wereld wreed.
Ben ik dan zelve wreed?
Ik zie de wereld
En wordt door de wereld belaân met leed
Doe ik dan anderen lijden?
Ik denk te weten
En denk dat de wereld niet weet.
Weet ik dan zelve niet?
Al wat de wereld biedt
Aan liefde, kracht en bewustwording
't Is voor mij te weinig.
Ik ben niet tevreden met de wereld

'k Ben niet tevreden met m'n sfeer
Ik zou Heer
En Meester willen zijn
Van alle dingen.
Mag ik dan,
Zonder mijzelf te kunnen bedwingen
Eisen dat de wereld draagt mijn kruis?
Ik draag een kruis,
Het kruis der onbegrepen lasten,
Niet pasten
Mij de zware daden
Waarmee het lot mij heeft beladen
Aan 't begin van mijn bestaan.
'k Moet verder gaan, verder gaan,
En ik weet niet waarom.
Totdat ik naar mijzelve schouw
En uit mijzelve bouw
Een beeld van de rechtvaardigheid,
Het beeld van God en Eeuwigheid,
Totdat Ik mijzelf verloochen
Als schrikbeeld van de tijd
En zoek naar 't Onvergankelijke
Dat in mij leeft.
Dan vind ik mijzelve weer
De Geest van de Schepper, de Heer
Die over de wateren zweeft.
Ik vind in mijzelve weer:
Volmaaktheid maar ik realiseer
Ze niet voor mijzelf.
Ik durf niet te gaan
Door de aardse tijd
Met de Liefde van de Schepper
Der Oneindigheid,
Ik durf niet te gaan
Door de hemelse sfeer
Als Licht en Kracht. Mijn Heer
Die mij is voorgegaan
Heeft de weg getekend,
Maar 'k durf niet en blijf stille staan.
Bevreesd voor de realiteit
Ontvucht ik in waan de Eeuwigheid
En ik lijd.
Ik lijd,
Omdat mijzelve werd gegeven
De Kracht, de Waarheid
En het Eeuwig Leven
En ik verloochen ze, dat is 't mes
Dat mij door midden snijdt,
Dat mij deelt tegen mijzelve.
Toch moet ik in de spiegel zien,
Aanvaardend 't kruis mij opgelegd,
Omdat ik voor mijzelve vraag
En eis 't heilig recht, te leven.
Wanneer d' Oneindigheid mij vraagt
Dan moet ik antwoord geven,
Omdat de Oneindigheid mij draagt.
En al mijn streven?
Mijn streven zij rechtvaardigheid,
Vrede, niet der zelfzucht strijd

Omwille van 't bezit.
Mijn leven zij moed, zonder angst
Zonder vrees voor duist 're paân.
Ik ken mijzelve en ik weet
Dat ik door mijzelve
Tot mijn God moet gaan.
'k weet dat ik faal in vele dingen
En dat zo menige hartenkreet
Mij ontwonden door een wereld,
Die mij oplaadt eindig leed
Ofwel oneindig zelfverwijt
Verklinkt, verruist in ledigheid,
Wanneer ik niet mijzelve ken
En niet begrijp het doel der strijd.
Niet beheersen de wereld,
Niet herscheppen het Al,
Niet zijn Hij die komen zal,
Maar zijn bewust van 't Koninkrijk
Dat leeft in mij, dat is mijn kracht.
Zo keren uit der wereld waan
Tot Hem die 't Al tot aanzijn bracht.
Ach, ware ik toch dien weg gegaan,
Maar 'k durfde niet,
'k Bleef stille staan.
En toch; de weg ligt voor mij
Klaar en licht,
En in mijzelve schouwend
Heb ik mijn blik op God gericht.
Ik zal nu verder gaan,
De tempel voor mijn Schepper bouwend
Die is der Vaderen Huis
Die is Gods Eeuwigheid,
Die is de stille kluis
Van Liefde en van Vrede.
Dat is de waarheid
Die niet is een ijle, losse rede
Zoals 'k er vele ken.
Wij moeten verder gaan
In sfeer en stof, in duisternis
In Licht, met overvloed of gemis
Aan alle dingen
Verdergaan, totdat wij ons lot volbrengen
Gevend wat wij ontvangen willen,
Wanneer wij dorsten,
Ook anderen de dorst steeds stillend,
Gevend, vragend en ontvangend,
Zo wordend werk' lijk deel van God,
Bewuste geest, ten Hemel varend
Ten laatst ontwongen aan 't lot

Ik hoop dat deze wijze van behandeling u heeft mogen bevredigen. Ik wens u allen een goedenavond, een goede huisgang, gevaarloze huisgang en een gezegende nachtrust.